

Na moord op dochter komt Marian op voor kinderen die achterblijven: 'Jeugdzorg vertelde kleinzoon leugens'

Bron: <https://www.ad.nl/binnenland/na-moord-op-dochter-komt-marian-op-voor-kinderen-die-achterblijven-jeugdzorg-vertelde-kleinzoon-leugens~a1cffd39/>

▲ Marian Stoppelenburg met een foto van haar dochter Sandra. © Siese Veenstra

Toen Marian Stoppelenburg hoorde dat haar dochter dood was, zakte ze door haar benen. Maar ze stond op, want sinds de moord op Sandra vecht ze tegen femicide. En inmiddels ook voor betere jeugdzorg voor kinderen die achterblijven. „Jeugdzorg vertelde mijn kleinzoon dat Sandra in een liefdevolle omhelzing is gevonden. Maar ze is door Marcel gewurgd.”

Carla van der Wal

Algemeen verslaggever | 24 januari 2026, 11:30Laatste update: 24 januari 2026, 11:47

Sandra had de hele nacht gestapt, toen ze als twintiger op een vroege ochtend in 2019 een club uitrolde. Vrolijk, stralend, pittig. Zo liep ze beveiligder Marcel tegen het lijf. Ze wisselden nummers uit. En vanaf dat moment ging het razendsnel.

Sandra verliet na een paar weken haar vriend. Marcel trok direct bij haar in. Dat het zó rap ging wist Sandra's moeder Marian nog niet, toen ze kennis met hem maakte. Maar ze kreeg meteen een gek gevoel, toen ze zag hoe de veertien jaar oudere man een arm om Sandra sloeg en vertelde dat hij nu een vrouw had gevonden met wie hij kinderen kon krijgen. „Sandra wilde nog geen kinderen. Ze had grote plannen, wilde van haar eigen restaurant een succes maken.”

Zwanger na paar maanden

Toch vertelde Sandra een paar maanden later dat ze zwanger was. Ze moet de twijfel gevoeld hebben, achter de vrolijke reactie van Marian en stiefvader Jan. „Vanaf dat moment begon de verwijdering tussen mij en mijn dochter.”

Nu Sandra dood is, en zij haar telefoon hebben, snappen zij wat er gebeurde. 75.000 appjes die Sandra en Marcel uitwisselden zijn geanalyseerd.

De rechter liet hem na vier maanden met groot ongemak vrij

Marian

Ze laten zien hoe Marcel Sandra overstelpte met liefde. Hoe hij jaloers werd en Sandra isoleerde. En hoe de relatie gewelddadig werd. „In augustus 2023 verdween Marcel in de gevangenis. Hij had Sandra in een rijdende auto met een mes bedreigd. Ze was naar de politie gestapt, maar ondertekende de verklaring die ze had afgelegd uiteindelijk niet. De rechter liet hem na vier maanden met groot ongemak vrij.”

Zo'n driekwart jaar later, in mei 2024, liep Marian in het bos, toen ze werd gebeld door haar ex-man. „Ik nam op, want hij belde bijna nooit. Het was per ongeluk, hij wilde mijn nummer eigenlijk doorgeven aan de politie. Maar omdat hij me nu aan de lijn had, vertelde hij het.”

Marian kon nog maar één ding uitbrengen, toen ze door haar benen zakte. Sandra is dood, zei ze tegen Jan, die achter haar liep.

Gewurgd door haar eigen man

Toen Sandra nog leefde, had ze haar man geappt: 'Ik wil die lieve Marcel van het begin terug. Maar die bestaat niet meer.' Ze wilde scheiden. Maar Sandra werd gewurgd door haar eigen man, een diabeticus die na zijn daad vermoedelijk een overdosis insuline nam. Marcel ging naast zijn dode vrouw liggen, omhelsde haar, en stierf ook.

Femicide. Marian had er nog nooit van gehoord. Nu leerde ze erover. Elke acht dagen vermoordt in Nederland een man zijn (ex-)vrouw. En het verloop van Sandra's relatie maakt haar tot een schoolvoorbeeld van het probleem. „Ik ben docent en communicatie-expert. Ik wil delen wat ik zelf niet wist, voor de dood van Sandra.”

Zo begon ze aan haar vele lezingen, aan scholieren en professionals. „Als scholieren hebben gehoord over *love bombing*, het overstelpen met liefde en aandacht om controle en afhankelijkheid te creëren, herkennen ze het later misschien. Ik ben bijna 66, over een jaar pensioengerechtigd, maar nu denk ik er niet aan om te stoppen.”

Jan en ik zeiden al snel tegen elkaar: we kunnen hem niet opvoeden, we zijn te oud

Marian

Missie tegen jeugdzorg

Vooraf niet omdat er een missie bij is gekomen, voor kinderen zoals haar kleinzoon, de 5-jarige Niels¹. „Jan en ik zeiden al snel tegen elkaar: we kunnen hem niet opvoeden, we zijn te oud.”

Ze keken vooruit: dik in de 70 zouden ze een tiener moeten grootbrengen. De moeder van Marcel is nog ouder, en slecht ter been. Omdat zij al oppas-oma was, werd het ventje wel tijdelijk bij haar ondergebracht. „Maar wij vonden dat dat geen permanente oplossing kon zijn.”

Ook vanwege alle emoties. Niels moet later zelf een oordeel kunnen vormen over wat er is gebeurd, en daar in alle vrijheid over kunnen praten. Zonder belast te worden met alle rouw, verdriet en oordelen die de oma's met zich meedragen, vindt Marian. „Daarom zijn wij op zoek gegaan naar een neutraal pleeggezin. Via via vonden we dat.”

Marian legde het al in juli 2024 neer bij Jeugdbescherming Noord, de organisatie die de voogdij over Niels had gekregen. Een organisatie waar Marian en Jan steeds meer twijfels bij kregen.

Verscherpt toezicht

Twijfels die de inspectie die toezicht houdt op jeugdzorg ook al heeft: Jeugdbescherming Noord staat onder verscherpt toezicht. „Naar dat neutrale pleeggezin dat wij aandroegen werd maar niet gekeken.”

Wel werd Niels tot Marians verrassing geplaatst bij de burens, die naast Sandra en Marcel woonden. Marian gelooft niet dat dit goed is voor het ventje: naast het huis wonen waar de moord plaatsvond, in het kleine dorpje dat ruwweg één straat beslaat. En waar ook op een bizarre manier tegen de moord wordt aangekeken.

Ze was wanhopig, zat klem en was een pittige meid. Maar dat rechtvaardigt nooit moord

Marian

”

¹ De naam Niels is niet zijn echte naam.

Als wij Niels eens in de twee weken bij zijn andere oma ophaalden om te logeren, spraken we altijd over ditjes en datjes, want hij was erbij. Maar toen ik haar alleen sprak, begon ze lelijke dingen over Sandra te zeggen. Ik was uit het veld geslagen. Het was gewoon victim blaming. Natuurlijk heeft Sandra lelijke dingen gedaan. Ze was wanhopig, zat klem en was een pittige meid. Maar dat rechtvaardigt nooit moord.”

Jeugdzorg bleek wél mee te gaan in het verhaal van Marcells moeder. „Een medewerker kwam in het voorjaar van 2025 bij ons met een conceptversie van een boekje, om Niels uit te leggen wat er is gebeurd. Op de pagina waar het over de dag van de dood van papa en mama gaat, stond doodleuk: ‘Er zijn meerdere verhalen. Papa en mama hadden veel ruzie. Toen heeft papa mama doodgemaakt en daarna heeft papa zichzelf doodgemaakt. En er is nog een verhaal. Papa en mama gingen slapen en zijn toen overleden.’ Wij zeiden: het zijn leugens. Hier breng je zo’n jongetje toch alleen maar mee in verwarring?”

Jeugdbescherming verliest voogdij

Verbijsterd bleven Marian en Jan achter. Het OM heeft officieel vastgelegd dat er maar één verklaring is voor de dood van Sandra: verwuring. Ze besluiten een rechtszaak aan te spannen, tegen Jeugdbescherming Noord. „Zelfs tijdens de zaak bleef Jeugdbescherming zeggen: het is een utopie dat er een eenduidig verhaal komt over de doodsoorzaak van de ouders.”

De rechter oordeelde 12 januari snoeihard. De opmerkelijke uitspraak haalde het landelijke nieuws. Want protocollen zijn niet gevolgd, traumabehandeling is niet ingezet. Er zijn twijfels over de plaatsing bij de burens en over het lange verblijf van Niels bij zijn oma. En, misschien wel het pijnlijkste: die verschillende verhalen over de dood van zijn ouders hadden nooit aan Niels verteld mogen worden. Jeugdbescherming Noord verloor de voogdij.

Jeugdzorg heeft gedaan alsof dit een soort vechtscheiding was tussen twee oma's

Marian

”

Jeugdzorg heeft gedaan alsof dit een soort vechtscheiding was tussen twee oma's. En omdat oma van vaderszijde al veel oppaste, kwam de focus helemaal daar te liggen.” En ja, Marian en Jan waren vóór die vreselijke dag nog nauwelijks in beeld. „Dat kwam door de intieme terreur die aan de moord op Sandra voorafging. Hoe jeugdzorg handelde, laat zien hoe weinig ze van femicide weten.”

Daar verandering in brengen houdt Marian overeind. „Het enige wat ik kan doen is proberen te voorkomen dat andere jonge vrouwen dit overkomt. Dat we ons richten op plegeraankpak als er geweld plaatsvindt, op preventie om dat te voorkomen. En goed zorgen voor de kinderen die achterblijven. Dat helpt me. Ook door de moeilijkste momenten, meestal als ik 's morgens wakker word.”

„Naast mijn bed hangt een mooie foto van mijn zoon en dochter, als kleine kinderen. Dan zie ik Sandra's mooie blauwe ogen en denk ik: ik zal ze nooit meer zien. Dan kan ik in bed blijven huilen. Maar dat doe ik niet.”